της **Γιώτας Ιωαννίδου**

«Διαμαρτυρόμαστε εντόνως ενάντια στην αποβολή των φοιτητών που αγωνίστηκαν για τα πολιτικά τους φρονήματα. Απαιτούμε την άμεσο επαναγραφή τους».

Καθηγητής Αλμπέρ Αϊνστάιν
Καθηγητής Ερρίκος Αίβε
Καθηγητής Φριτς
εφημερίδα Ριζοσπάστης 23/3/1929

Το νομοσχέδιο με τίτλο «Εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, προστασία της ακαδημαϊκής ελευθερίας, αναβάθμιση του ακαδημαϊκού περιβάλλοντος» που έδωσε στη δημοσιότητα πριν λίγες ημέρες η κυβέρνηση **αποτελεί κήρυξη πολέμου απέναντι στη νέα γενιά.** Ο εύηχος τίτλος δεν μπορεί να κρύψει ένα **βαθιά αντιδραστικό περιεχόμενο, τομή, ακροδεξιάς απόχρωσης** όχι μόνο για τα μορφωτικά δικαιώματα αλλά και τις δημοκρατικές ελευθερίες της νεολαίας και του λαού μας. Με αξίες και κριτήρια εποχής προ Βενιζελικού Ιδιώνυμου και αναβίωσης του πιο πρόσφατου συρφετού σπιούνων, του Σπουδαστικού της Ασφάλειας, η κυβέρνηση επιχειρεί δίπλα στην ένταση των ταξικών φραγμών για την είσοδο λιγότερων νέων στην Ανώτατη Εκπαίδευση, να διαμορφώσει καθεστώς άκρατης αστυνομοκρατίας και καταστολής μέσα στα Πανεπιστήμια.

Και φυσικά, αν οι προηγούμενες κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ ψήφιζαν αντιεκπαιδευτικούς νόμους γιορτές και καλοκαίρια, η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας πρωτοπορεί σε αντιδημοκρατικότητα, φέρνοντας το αντιδραστικό νομοσχέδιο για ψήφιση σε περίοδο πανδημίας, όπου με ιδιαίτερο ζήλο κρατά τα Πανεπιστήμια σε ένα κλείσιμο διαρκείας.

Το νομοσχέδιο αυτό δεν είναι κεραυνός «εν αιθρία». Αποτελεί, κατά δήλωση της ίδιας της Υπουργού Παιδείας, συνέχεια των νόμων της καθιέρωσης των τριών κύκλων σπουδών στα Πανεπιστήμια, και της Μπολόνια, του νόμου για το Πανεπιστημιακό Άσυλο, τις αλλαγές στην Επαγγελματική Εκπαίδευση και Κατάρτιση, την καθιέρωση της Τράπεζας Θεμάτων και την αναβάθμιση της ιδιωτικής εκπαίδευσης μέσω της αναγνώρισης των ίδιων επαγγελματικών δικαιωμάτων στα πτυχία των Κολεγίων με αυτά των ελληνικών Πανεπιστημίων, της σύνδεσης αξιολόγησης και χρηματοδότησης των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, του προσανατολισμού της έρευνας σε εφαρμογές για τις ανάγκες των επιχειρήσεων. Σε όλα αυτά συνέβαλε τα μέγιστα και η προηγούμενη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ.

Το γαϊτανάκι των αντιδραστικών νομοσχεδίων θα έχει συνέχεια με άλλους τέσσερις νόμους μέχρι το καλοκαίρι που θα αφορούν και την αξιολόγηση σχολείων και εκπαιδευτικών και την ολοκλήρωση της αντιδραστικής αναδιάρθρωσης των ΑΕΙ. Το οργουελικό τωρινό νομοσχέδιο της κυβέρνησης προεικονίζει τον χαρακτήρα που θα έχουν αυτά. Είναι εικόνα από την εφαρμογή της αξιολόγησης στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση, από το μέλλον μια εκπαίδευσης Ιεράς Εξέτασης χάριν της εξουσίας, που απεργάζονται τα αρρωστημένα μυαλά της αστικής τάξης, αξιοποιώντας την περίοδο της πανδημίας.

Θα μελετήσουμε τις δύο βασικές διαστάσεις του νομοσχεδίου. Το νέο σύστημα εισαγωγής και φοίτησης και τα νέα μέτρα πειθάρχησης και αστυνομοκρατίας – καταστολής εντός των Πανεπιστημίων.

Νέο σύστημα εισαγωγής στα Πανεπιστήμια με στόχο τη μείωση των εισακτέων

Το νομοσχέδιο θεσπίζει την ύπαρξη **Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής (ΕΒΕ)** για κάθε Τμήμα, που θα ρυθμίζεται κάθε χρόνο από τον μέσο όρο, των μέσων όρων των βαθμών όλων των μαθημάτων σε κάθε επιστημονικό πεδίο, τα περιθώρια απόκλισης που θα επιτρέψει η κυβέρνηση με υπουργική απόφαση και το ποσοστό που θα ορίσει κάθε Τμήμα επί αυτών.

Για παράδειγμα: Για να βρούμε τον μέσο όρο της βαθμολογίας των υποψηφίων στο 2ο Επιστημονικό Πεδίο, Θετικών και Τεχνολογικών Επιστημών, θα υπολογίσουμε: τον Μ.Ο. των βαθμών στο μάθημα της Νεοελληνικής Γλώσσας και Λογοτεχνίας (Μ.Ο.1), τον Μ.Ο. των βαθμών που έγραψαν οι μαθητές στο μάθημα των Μαθηματικών (Μ.Ο.2), τον Μ.Ο. στο μάθημα της Φυσικής (Μ.Ο.3) και της Χημείας (Μ.Ο.4), και μετά τον Μ.Ο. των Μ.Ο. δηλαδή (Μ.Ο.1 + Μ.Ο.2 + Μ.Ο.3 + Μ.Ο.4) / 4. Αυτός ο υπολογισμός, με βάση τους βαθμούς των μαθητών που έδωσαν Πανελλαδικές το 2020, είναι 11,44. Η κυβέρνηση με Υπουργική Απόφαση μέχρι στις 30 Ιουνίου, θα ορίζει το εύρος της απόκλισης από τον συνολικό Μέσο

Όρο (11,44), που θα ισχύει για την επόμενη χρονιά και εντός του οποίου μπορεί να κινηθεί ένα Τμήμα, ορίζοντας τον δικό του συντελεστή. Ας υποθέσουμε ότι η κυβέρνηση για αυτή τη χρονιά (2020) ορίζει το εύρος απόκλισης, από 80% έως 120% του Μ.Ο. (από το παράδειγμα του Υπουργείου).

Η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής που θα μπορούσε να ορίσει κάποιο Τμήμα του 2ου Επιστημονικού Πεδίου, μπορεί να κυμαίνεται από τον βαθμό 9,152 (80% . 11,44) έως 13,728 (120% . 11,44). Αυτό σημαίνει ότι όσοι έχουν κάτω από αυτή τη βαθμολογία της ΕΒΕ, μένουν εκτός Τμήματος εξ αρχής. Δεν σημαίνει όμως και ότι όσοι έχουν βαθμολογία μεγαλύτερη, περνούν στο Τμήμα που θέλουν!

Εκτός της ΕΒΕ θεσπίζεται από το 2021 καθεστώς **διπλών μηχανογραφικών.** Στο πρώτο, καθοριστικό μηχανογραφικό ο επιτυχών θα δηλώνει το πολύ 10% των Τμημάτων του επιστημονικού του πεδίου (για αποφοίτους ΓΕΛ και 20% για αποφοίτους ΕΠΑΛ), δηλαδή για την τρέχουσα χρονιά περίπου 15 σχολές για όλα τα Επιστημονικά Πεδία, εκτός του 2ου πεδίου όπου με βάση της υπάρχουσες σχολές, το όριο ανέρχεται στις 25. Τα νούμερα αυτά ισχύουν με βάση τα φετινά δεδομένα, αφού προβλέπεται μείωση των Πανεπιστημιακών Τμημάτων, μέσω της ανακατάταξης του Ακαδημαϊκού Χάρτη που θα προκύψει από τον έλεγχο βιωσιμότητας και σκοπιμότητας που ήδη διενεργείται από την ΕΘΑΑΕ (πρώην ΑΔΙΠ). Μετά θα ακολουθεί δεύτερο μηχανογραφικό για όσους επιτυχόντες ενώ πέρασαν την ΕΒΕ έμειναν εκτός Πανεπιστημίου, αφού είχαν συγκριτικά τα λιγότερα μόρια από τους συνυποψηφίους τους. Αυτοί μπορούν να δηλώσουν σε όσα Τμήματα συνεχίζουν να υπάρχουν κενές θέσεις.

Το επιχείρημα ότι με την παραπάνω διαδικασία θα αυξηθούν αυτοί που θα σπουδάζουν σε Τμήματα των πρώτων προτιμήσεών τους δεν φαίνεται να είναι ικανοποιητικό. Πώς θα ακολουθήσει, για παράδειγμα, κάποιος που θέλει μόνο φιλοσοφικές σπουδές, όταν του επιτρέπονται 15 μόνο επιλογές στην πρώτη φάση ενώ τα τμήματα φέτος αριθμούν 20 και στη δεύτερη φάση μπορεί να μην έχουν περισσέψει κενές θέσεις; Αλλά και ποιος μπορεί να ρισκάρει δηλώνοντας στο πρώτο μηχανογραφικό μόνο τα Τμήματα πρώτης επιλογής του; Είναι σίγουρο ότι στα παιδιά της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, που δεν έχουν άλλη ευκαιρία να σπουδάσουν, εκτός των δημόσιων ΑΕΙ, η διαδικασία των δύο μηχανογραφικών θα εντείνει αυτοπεριορισμούς και τυχαιότητα, όπου θα πρυτανεύσει η σιγουριά της εισαγωγής έναντι της επιλογής του επιστημονικού αντικειμένου. Ταυτόχρονα με αυτή τη διαδικασία -που συνεχίζει τη λογική του προηγούμενου Υπουργού Παιδείας της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, κ. Γαβρόγλου- τα Τμήματα κατηγοριοποιούνται σε υψηλής και χαμηλής ζήτησης και αρκετά θα οδηγηθούν σε κλείσιμο.

Δίπλα στη διαδικασία του διπλού μηχανογραφικού θα υπάρχει και η διαδικασία υποβολής μηχανογραφικού σε Δημόσιο ΙΕΚ για κατάρτιση, αν ο υποψήφιος δεν εισαχθεί σε κανένα Τμήμα. Η επιλογή εδώ θα γίνεται με βάση τον βαθμό του απολυτηρίου. Η υποβολή μηχανογραφικού και η επιλογή βάσει βαθμού, εμφανίζονται ως μέτρα αναβάθμισης των Δημόσιων ΙΕΚ, ενώ είναι ακριβώς το αντίθετο.

Όταν στον νόμο για την Επαγγελματική Εκπαίδευση και Κατάρτιση, επιβάλλουν το κλείσιμο όσων ΙΕΚ έχουν κάτω από 250 σπουδαστές στις μεγάλες πόλεις και 100 στις μικρές, γίνεται κατανοητό ότι η παραπάνω διαδικασία δεν αφορά την αναβάθμιση, αλλά πρόκειται για μέθοδο απόρριψης μεγάλου αριθμού μαθητών και προετοιμασίας τους ως πελατεία των ιδιωτικών ΙΕΚ.

Δίπλα στον ανταγωνισμό των περισσότερων μορίων, που οξυνόταν όλο και περισσότερο λόγω και της μείωσης των θέσεων που μπορούσαν να διαθέσουν τα Δημόσια Πανεπιστήμια, προστίθενται νέοι περιορισμοί που θα αποκλείσουν από την εισαγωγή μεγάλο κομμάτι υποψήφιων νέων. Δεν πρόκειται για παράπλευρη συνέπεια του θεσπιζόμενου συστήματος, αλλά για κύριο στόχο του, όπως κυνικά ομολογείται από την Κυβέρνηση.

Όπως ανακοίνωσε η Υπουργός Παιδείας στην παρουσίαση του νομοσχεδίου, η κυβέρνηση θεωρεί ανεπίτρεπτο να εισάγεται στα Δημόσια Πανεπιστήμια το 77% των υποψηφίων (στοιχεία 2020). Η αιτιολόγηση, ότι πρόκειται για έναν εξαιρετικά μεγάλο αριθμό που οι περισσότεροι δεν αποφοιτούν και λείπουν από την αγορά εργασίας, μόνο ως κακόγουστο αστείο μπορεί να ιδωθεί, σε μια περίοδο που τα ποσοστά της ανεργίας και της κακοπληρωμένης, ελαστικής εργασίας καλπάζουν. Τα επιχειρήματα ότι αρκετοί εισάγονται σε Τμήματα με μέσο όρο βαθμολογίας στις πανελλαδικές εξετάσεις 1 και 3 στην εικοσαβάθμια κλίμακα και αυτό ρίχνει το επίπεδο των σπουδών ακούγονται προκλητικά, όταν πριν από λίγες ημέρες η κυβέρνηση στον νόμο για την Επαγγελματική Εκπαίδευση και Κατάρτιση προχώρησε στην ισοτιμία των επαγγελματικών δικαιωμάτων των πτυχίων των ιδιωτικών Κολεγίων και των Ελληνικών Πανεπιστημίων. Είναι σαφές! **Οι εισακτέοι είναι πολλοί όταν πρόκειται για τη δημόσια, δωρεάν εκπαίδευση.** Η κυβέρνηση ομολογεί κυνικά ότι **όσοι έχουν να πληρώσουν, ανεξάρτητα από βαθμούς ή οτιδήποτε άλλο, θα σπουδάζουν ό,τι θέλουν, όπου θέλουν, όταν θέλουν. Τους υπόλοιπους τους χρειάζεται γρήγορα η αγορά…**

Με την ίδια λογική, μείωσης των παιδιών των εργαζόμενων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων στα Πανεπιστήμια, αντιμετωπίζει το νομοσχέδιο και το θέμα της διάρκειας των σπουδών.

Μπαίνουν ως όρια φοίτησης τα δύο επιπλέον χρόνια για τις τετραετείς σπουδές και τα τρία χρόνια για αυτές που έχουν διάρκεια πάνω από τέσσερα έτη. Πρόκειται για ασφυκτικά όρια για αρκετές σχολές που η δυσκολία και οι συνθήκες ακραίας κοινωνικής φτώχειας που αναπτύσσονται, θα οδηγήσουν σε εντατικοποίηση και εγκατάλειψη των σπουδών. Τα ειδικά μέτρα για φοιτητές που «αποδεδειγμένα» εργάζονται πάνω από είκοσι ώρες την εβδομάδα είναι κοροϊδία, όταν είναι κοινό μυστικό η μαύρη και χωρίς ένσημα εργασία ως μόνη διέξοδος επιβίωσης ιδίως για φοιτητές και τα μέτρα σίτισης και στέγασης όλο και εξαφανίζονται.

Η κυβέρνηση επαναφέρει το κοινότυπο επιχείρημα των **αιώνιων φοιτητών.** Με βάση αυτό το επιχείρημα, προ κρίσης, έχουν ήδη διαγραφεί 80.000 φοιτητές. Αυξήθηκαν πάλι τόσο πολύ από τότε; Στο ερώτημα απαντά αρνητικά ο Περικλής Γκόγκας, στο βιβλίο του **«Σύγχρονοι ελληνικοί μύθοι»**. Με βάση την προσωπική του εμπειρία, τα στατιστικά δεδομένα από τις γραμματείες των Τμημάτων, αλλά και συγκρίσεις με τα Πανεπιστήμια άλλων χωρών, αποδεικνύει ότι ιδίως μετά το ξέσπασμα της κρίσης το 2010, οι περισσότεροι φοιτητές επισπεύδουν τις σπουδές τους για προφανείς λόγους. Έτσι ένα κομμάτι των φοιτητών για οικογενειακούς και οικονομικούς λόγους, αναγκάζονται να παραμένουν εγγεγραμμένοι ενώ έχουν περάσει το όριο σπουδών, ακολουθώντας την τακτική της μερικής φοίτησης.

Η κυβέρνηση επαναφέρει έναν κατασκευασμένο μύθο συκοφάντησης των φοιτητών χωρίς καν να μπαίνει στον κόπο να εξηγήσει γιατί να μην έχει το δικαίωμα κάποιος φοιτητής να επανέλθει και να πάρει το πτυχίο του μετά από χρόνια, παραμένοντας απλά εγγεγραμμένος όταν δεν κοστίζει στο δημόσιο ούτε ένα ευρώ παραπάνω, αφού χάνει τα όποια δικαιώματα απορρέουν από τη φοιτητική του ιδιότητα μετά την πρώτη εξαετία.

Το επιχείρημα ότι έτσι χαλάνε οι δείκτες ανταγωνιστικότητας του Πανεπιστημίου αποδεικνύει τι σημαίνει για τα μορφωτικά δικαιώματα να λειτουργεί η εκπαίδευση με όρους επιχείρησης.

Πανεπιστημιακή αστυνομία, νέο επίσημο «Σπουδαστικό της Ασφάλειας» μέσα στις σχολές. Θεσμοθέτηση των πειθαρχικών φοιτητοδικείων

Η κυβέρνηση ιδρύει σώματα αστυνομικών και ειδικών φρουρών (προκηρύσσει άμεσα 1.000 οργανικές θέσεις) μέσα στα πανεπιστήμια (Ομάδα Προστασίας Πανεπιστημιακού Ιδρύματος) που θα εκπαιδεύονται από την ΕΛ.ΑΣ και θα λογοδοτούν στην ΕΛ.ΑΣ. Θα συλλαμβάνουν και θα ανακρίνουν φοιτητές, θα κάνουν περιπολίες με ειδικές στολές και θα εφαρμόζουν τα μέτρα ασφάλειας, όπως την εφαρμογή του συστήματος ελεγχόμενης πρόσβασης στους

Πανεπιστημιακούς χώρους.

30 εκατομμύρια ευρώ υπολογίζεται ότι θα κοστίσουν όλα αυτά όταν η κρατική χρηματοδότηση για τις πάγιες ανάγκες των εργαστηρίων των Σχολών έχουν μειωθεί δραματικά και η κυβέρνηση περικόπτει κατά 8% τον τακτικό προϋπολογισμό των Πανεπιστημίων για το 2021.

Η Υπουργός Παιδείας δηλώνει μάλιστα κυνικά ότι αν τυχόν σε κάποιο Τμήμα δεν υπάρξει συμμόρφωση με τη λήψη αυτών των μέτρων, αυτό θα ληφθεί υπόψη στην ετήσια επιχορήγησή του. Κανονισμός ελεγχόμενης πρόσβασης σε εξωτερικούς και εσωτερικούς χώρους του ΑΕΙ, μονάδα ασφάλειας και επιτροπή ασφάλειας, χωρίς ανάρτηση καν στη «Διαύγεια», καταφυγή σε ιδιωτικές επιχειρήσεις παροχής υπηρεσιών ασφάλειας, ασκήσεις ετοιμότητας, οργουελική χρήση τεχνολογικών μέσων παρακολούθησης και επιτήρησης. **Η φύλαξη της ακαδημαϊκής ελευθερίας ανατίθεται σε αυτούς που κατεξοχήν την παραβιάζουν, ενώ θεσπίζονται εκτρωματικοί κανόνες που νομιμοποιούν αυτή την παραβίαση.**

Από κοντά θεσμοθετούνται **φοιτητοδικεία.** Με το νέο πειθαρχικό δίκαιο, δημιουργείται Πειθαρχικό Συμβούλιο Φοιτητών που λειτουργεί σαν κλασικό δικαστήριο αντιμετωπίζοντας τους φοιτητές ως εγκληματίες. Ανακρίνει, προβλέπει μάρτυρες και συνήγορο υπεράσπισης, αντιμετωπίζει με ποινές τους φοιτητές που υποπίπτουν σε «παραπτώματα». Σε αυτό προβλέπεται και η συμμετοχή ενός φοιτητή που θα ψηφίζεται ηλεκτρονικά! Η αγωνιστική δράση και η ελεύθερη διακίνηση ιδεών ταυτίζονται με την παραβατικότητα, σε αυτό το κατά Κεραμέως και ΝΔ, Ευαγγέλιο. Παράπτωμα μπορεί να χαρακτηριστεί οποιαδήποτε ενημέρωση ή αγωνιστική κινητοποίηση, απεργία ή κατάληψη, για λόγους ηχορύπανσης ή παρεμπόδισης της ερευνητικής, διοικητικής ή διδακτικής λειτουργίας. Οι ποινές ξεκινούν από έγγραφη επίπληξη και κλιμακώνονται με απαγόρευση συμμετοχής σε εξετάσεις, χρήσης εξοπλισμού ή εγκαταστάσεων της σχολής, δηλαδή «αποβολή», αναστολή της φοιτητικής ιδιότητας από 1 έως 24 μήνες μέχρι και οριστική διαγραφή.

Το κυβερνητικό επιχείρημα για αυτή την αντιδραστική εξέλιξη είναι ότι τα πανεπιστήμια έχουν μετατραπεί σε «άντρα» ανομίας και παραβατικότητας. Για να μην μείνει καμιά αμφιβολία ότι η κυβέρνηση εδώ εννοεί πρωτίστως την αγωνιστική δραστηριότητα των φοιτητών, η κυβερνητική παράταξη της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ, έσπευσε να χαιρετίσει τα κυβερνητικά μέτρα και ιδίως αυτό της Πανεπιστημιακής Αστυνομίας, γράφοντας στην προκήρυξή της ότι επιτέλους τα Πανεπιστήμια θα σωθούν από τα «κόκκινα τάγματα εφόδου».

Η ακαδημαϊκή και οι λοιπές ελευθερίες καταλύονται εκκωφαντικά στο όνομα της ασφάλειάς τους. Η ένταση του αυταρχισμού και της αστυνομοκρατίας μέσα στα ΑΕΙ διευρύνει και αυτή ακόμη την οριστική νομική κατάργηση του Πανεπιστημιακού Ασύλου, στον νόμο που ψηφίστηκε τον Αύγουστο του 2019.

Το Άσυλο είναι ένας θεσμός – αγκάθι για την αστική εξουσία και την εκάστοτε κυβέρνησή της, από τα πρώτα βήματα του Πανεπιστημίου. Κατοχύρωνε εθιμικά και κατόπιν θεσμικά, μέσα από αντιφάσεις, τη δυνατότητα ελεύθερης διακίνησης ιδεών και τη χημεία πρωτοπόρων ιδεών, επιστημονικών και κοινωνικών, και πράξης φοιτητών, Πανεπιστημίου, κοινωνίας σε αντίθεση με τις επιδιώξεις κεφαλαίου και κράτους για την αναπαραγωγή τους. Δεν είναι τυχαίο που η πρώτη κατάληψη Πανεπιστημίου το 1859 είχε αντιβασιλική χροιά και τη λαϊκή στήριξη όπως και η κατάληψη του Πολυτεχνείου το 1973, που αποτέλεσε τομή στη σύγχρονη ελληνική ιστορία. Ούτε ότι ακόμη και η Χούντα των Συνταγματαρχών δεν τόλμησε να καταλύσει το άσυλο στην κατάληψη της Νομικής τον Φεβρουάριο του 1973. Αυτή τη δυναμική έπαιρνε υπόψη του ο Κολοκοτρώνης όταν έλεγε: «το σπίτι ετούτο (εννοώντας το Πανεπιστήμιο) θα φάει το σπίτι εκείνο (εννοώντας τον απολυταρχισμό του Όθωνα)».

Για να έρθουμε στα τελευταία χρόνια με τις μεγάλες καταλήψεις ενάντια στην κατάργηση του άρθρου 16, αλλά και τους αγώνες συνολικά ενάντια στις αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις. Όσον αφορά δε τις πειθαρχικές διώξεις να θυμηθούμε ότι αποβολές και διαγραφές φοιτητών από τα ελληνικά Πανεπιστήμια είχαμε στις πιο μαύρες εποχές. Τέτοια ήταν και η περίοδος επί Βενιζέλου, πριν το Ιδιώνυμο, όπου ο **Αϊνστάιν** του έστειλε προσωπική επιστολή διαμαρτυρίας. (άρθρο «Η κατάργηση του ασύλου προοιωνός της κατάργησης του αυτοδιοίκητου του Πανεπιστημίου και υπόταξής του στην επιχειρηματικότητα», Χρήστος Τζήκας, Σελιδοδείκτης, 8ο τεύχος).

Τα ευνουχισμένα μορφωτικά δικαιώματα ταιριάζουν, προϋποθέτουν και προετοιμάζουν ανελεύθερους – ανεκτικούς στη χειραγώγηση και την καταστολή ανθρώπους

Η αντιδραστική μετάλλαξη του Πανεπιστημίου αφορά όλο τον λαό

Η κυβέρνηση με τα μέτρα αυτά, στο πλαίσιο των προηγούμενων και των επόμενων, επιχειρεί μια βαθιά, αντιδραστική τομή, ακροδεξιάς χροιάς. **Στόχος και επιδιωκόμενο αποτέλεσμα είναι να εισάγονται στα Πανεπιστήμια όλο και λιγότερα παιδιά από την εργατική τάξη και τα φτωχά, λαϊκά στρώματα και να διαμορφώνονται ως επιστήμονες και εργαζόμενοι σε καθεστώς πλήρους ανελευθερίας και υποταγής.**

Κι αυτό δεν αφορά μόνο τη νεολαία αλλά και όλη την κοινωνία. Μπορεί να φανταστεί κανείς, τη σημερινή περίοδο της πανδημίας, τι θα σήμαινε να υπάρχουν γιατροί μόνο τύπου Μαγιορκίνη ή λοιπών λοιμωξιολόγων, θεραπαινίδων της κυβερνητικής πολιτικής και κανείς, μαχόμενος γιατρός του δημόσιου, συστήματος υγείας να παλεύει, με νύχια και με δόντια, για το δικαίωμα στη ζωή; Τι θα γινόταν αν όλοι οι δάσκαλοι συμπεριφέρονταν σαν κυβερνητικοί υπάλληλοι, που εκτελούν εντολές; Αν ο κάθε εργαζόμενος στον τομέα του κοίταζε μόνο «τη δουλίτσα του»;

Ο ακραίος χαρακτήρας των μέτρων, δεν πρέπει ωστόσο να μας κρύβει την ουσία. Πρόκειται για εφαρμογή της κεντρικής πολιτικής κεφαλαίου και υπερεθνικών οργανισμών, ΕΕ και ΟΟΣΑ, για το Πανεπιστήμιο – επιχείρηση ή κατ' άλλους «ακαδημαϊκό καπιταλισμό», ειδικά σε περίοδο κρίσης. (άρθρο «Το Πανεπιστήμιο στο καθεστώς του ακαδημαϊκού καπιταλισμού», του Π. Παυλίδη, Σελιδοδείκτης, τεύχος 7). **Τα Πανεπιστήμια δηλαδή, θα λειτουργούν ως επιχειρήσεις, με επιχειρηματικές μεθόδους, κριτήρια, προτεραιότητες και θα δουλεύουν για τις επιχειρήσεις (έρευνα, εργαζόμενοι ευέλικτοι κλπ) και όχι για την κοινωνία.**

Τα σημερινά πανεπιστήμια, που συντηρούνται μόλις με το ¼ της κρατικής χρηματοδότησης που είχαν το 2009 και μετά βίας αντεπεξέρχονται στις διδακτικές, διοικητικές και άλλες λειτουργίες τους, πρέπει να λειτουργήσουν με τη λογική των εισροών και των εκροών, του επιχειρηματικού μάνατζμεντ και της καταστολής. Ώστε να «εξυγιανθούν» να κάνουν έρευνα για τις καπιταλιστικές πατέντες και την εξασφάλιση κέρδους και να παράγουν χειραγωγήσιμους, ευέλικτους εργαζόμενους – επιστήμονες για πάσα εργοδοτική ανάγκη.

Αυτές οι λειτουργίες «απειλούνται» από την αγωνιστική δραστηριότητα και το μικρόβιο της απειθαρχίας. Γιατί όπως επισημαίνουν οι αποφάσεις των συλλόγων διδακτικού και ερευνητικού προσωπικού, Πολυτεχνείου και Παντείου, τα επιχειρήματα της κυβέρνησης είναι φύλλα συκής για την παραπάνω επιδίωξη. Ούτε μεγαλύτερη παραβατικότητα και ανομία αναπτύσσεται στα Πανεπιστήμια, από άλλους χώρους που αστυνομοκρατούνται. Και **το επίπεδο των σπουδών απειλείται με υποβάθμιση κυρίως λόγω της κυβερνητικής πολιτικής της υποχρηματοδότησης, της υλοποίησης της Μπολόνια και της ισοτιμίας των επαγγελματικών δικαιωμάτων των αποφοίτων με τους αποφοίτους των ιδιωτικών Κολεγίων.**

Ακόμη και σήμερα τα ελληνικά Πανεπιστήμια κατέχουν την 22η θέση, μεταξύ 74 χωρών των οποίων οι ερευνητές τους βρίσκονται στο 2% των επιστημόνων με τη μεγαλύτερη επιρροή. Τέτοιου τύπου Πανεπιστημιακή Αστυνομία δεν διαθέτει κανένα ευρωπαϊκό πανεπιστήμιο. Ενώ

κορυφαίο παράδειγμα προς αποφυγή αποτελεί το καθεστώς αστυνομοκρατίας στα campus των ΗΠΑ, όπου το αποτέλεσμα είναι η έξαρση της παραβατικότητας, με τις μελέτες να καταγράφουν μέσα σε έναν χρόνο 30.000 περιστατικά με 38% ληστείες και 36% σεξουαλικά εγκλήματα. Μάλιστα στις ΗΠΑ είναι τραγικό το εύρημα που καταθέτει η Παναγιώτα Γούναρη, καθηγήτρια στο Πανεπιστήμιο της Μασσαχουσέτης, σε άρθρο της στα Τετράδια Μαρξισμού (7ο τεύχος) με τίτλο **«Μιλιταρισμός και εκπαίδευση στις ΗΠΑ».** Το διάστημα 2000-2018, οι ΗΠΑ σε **17 χρόνια πολέμου** σε διάφορες χώρες, είχαν ανθρώπινες απώλειες συνολικά **6.950 ανθρώπων** ενώ **σε 5 χρόνια, στα αμερικάνικα σχολεία,** κάτω από καθεστώς αυστηρής επιτήρησης και εφαρμογής πολλαπλών συστημάτων ασφάλειας, **σκοτώθηκαν από επιθέσεις 7.000 παιδιά.**

Αντί επιλόγου...

Εκτός όλων των παραπάνω, η κυβέρνηση επιχειρεί κάτι πολύ αντιδραστικότερο. Φ**οβάται τη βουή των επερχόμενων γεγονότων. Φοβάται ότι τα τερατουργήματα που διαμορφώνει σε όλα τα πεδία, ως τακτική ξεπεράσματος της καπιταλιστικής κρίσης, μπορεί να οδηγήσουν εκτός από την απόγνωση, στη συνειδητοποίηση της ανάγκης ανατροπής.** Θέλει να ξαναγράψει την ιστορία, ώστε να μην μυρίζει πρωτοπόρες ιδέες και ανατροπές, αλλά τη φορμόλη των συνετών του «δεν γίνεται τίποτα». Αυτό ακριβώς που πολλές φορές η νέα γενιά έχει ξεπεράσει θριαμβευτικά, ανοίγοντας νέους δρόμους.

Το πανεπιστήμιο και το φοιτητικό κίνημα σφράγισαν την περίοδο της μεταπολίτευσης, τροφοδοτούν τον προοδευτικό πολιτικό ριζοσπαστισμό και συνδέονται με τους ευρύτερους λαϊκούς αγώνες. Από τη **δεκαετία του ’60,** όπου το **15%** για την παιδεία της νέας γενιάς συνδέθηκε άμεσα με τους **αγώνες των οικοδόμων** μέχρι τα πρόσφατα συλλαλητήρια όπου το «Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία» συνδέθηκε με την πάλη ενάντια στα μνημόνια αλλά και ενάντια στην αναβίωση των ναζιστικών συμμοριών και τα τάγματα εφόδου. Η σημερινή εμμονή του υπουργείου εκφράζει το μίσος του απέναντι σε αυτή τη γενιά που επιμένει να αντιστέκεται και να δημιουργεί. Πρόκειται για έναν ιστορικό αναθεωρητισμό που θέλει να απαξιώσει κάθε μορφή λαϊκής πάλης, κάθε δημοκρατική κατάκτηση του λαού μας.

Εκτός από το μορφωτικό, ιδεολογικό, κατασταλτικό τσάκισμα της νέας γενιάς, η κυβέρνηση και το αστικό σύστημα εξουσίας, μέσα από την ακραία, αντιδραστική αναδιάρθρωση των Πανεπιστημίων και του συνόλου της εκπαίδευσης θέλουν να ξεμπερδεύουν με την πολιτική ανορθογραφία ενός μαχητικού, αγωνιστικού φοιτητικού κινήματος και μιας μειοψηφικής, αλλά ισχυρής, ανατρεπτικής,

αντικαπιταλιστικής πτέρυγας που καιρό τώρα ταράζει την απρόσκοπτη επέλαση τους.

Θέλουν το τσάκισμα της νέας γενιάς για να διαιωνιστεί το καπιταλιστικό σύστημα σε κρίση πάνω στην ανοχή, τον φόβο και τη μορφωτική λοβοτομή σκλάβων χωρίς προσδοκίες, που θα αποτελούν την καύσιμη ύλη της επιβίωσής του. Ένα σύστημα που η πανδημία αποκαλύπτει ότι είναι αναχρονισμός για την ανθρωπότητα αφού αδυνατεί να αναπτύξει τη ζωή και παζαρεύει την τιμή του θανάτου. Καμιά ελευθερία, ούτε ακαδημαϊκή, ούτε κριτική, ούτε συλλογική, ούτε εργασιακή, ούτε ερευνητική δεν χωρά αυτό το σύστημα. Ούτε και εντός μόνο των Πανεπιστημιακών τειχών. Γι' αυτό δεν έχει μέλλον...

Δεν πρέπει να τους αφήσουμε!

Η απάντηση πρέπει να είναι μαζική, μαχητική, παννεολαιίστικη, πανεκπαιδευτική, πανεργατική και πρέπει να δοθεί από τώρα!

Πηγή: selidodeiktis.edu.gr